22/07/2020

Τιμήσαμε τους ήρωες μας

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη – Δημάρχου Λευκονοίκου

«Οι ήρωες προχωρούν στα σκοτεινά»

Μια τόση δα λεξούλα που κρύβει μέσα της τόση δύναμη και τόσο μεγαλείο. Ήρωες! Με τα παράγωγά της: ηρωικός, ηρωοτόκος, ηρωομάνα. Ηρωικός θάνατος, ηρωοτόκος κοινότητα, ηρωομάνα Κρήτη. Ήρωας, μάθαμε από τους καθηγητές /τριές μας, δεν είναι κάποιος, αφού πεθάνει κι ύστερα, αλλά όταν κάνει τη μελέτη του θανάτου. Ο ήρωας αμφιταλαντεύεται, μετεωρίζεται μεταξύ του χρέους προς την πατρίδα και της αγάπης προς τη ζωή. Τελικά, υπερισχύει το χρέος προς την πατρίδα!

«Τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι!»

Πόσο όμορφα το διατυπώνει ο Ρίτσος στο ποίημά του «Αποχαιρετισμός»;

Κι εμείς οι ζώντες, κλείνουμε το γόνυ ευλαβικά μπροστά στο μεγαλείο της θυσίας τους. Προσερχόμαστε σεμνά και ταπεινά στους τάφους και τα κενοτάφιά τους για να καταθέσουμε το στεφάνι της τιμής στην απαράμιλλη θυσία τους. Τους μνημονεύουμε με ευλάβεια και είμαστε ευγνώμονες για την προσφορά τους στην πατρίδα μας.

Αυτοί έκαναν το καθήκον τους έχοντας στο μυαλό τους την προτροπή του Περικλή:

«Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης».

Ο Δήμος Λευκονοίκου και το Προσφυγικό Σωματείο «Το Λευκόνοικο», τιμήσαμε και φέτος τα παλληκάρια μας που έπεσαν στο πεδίο του καθήκοντος, προασπιζόμενοι τα πάτρια εδάφη μας, την τιμή και την περηφάνεια μας. Μετά από μνημόσυνο στην εκκλησία, φέραμε ευλαβικά τα βήματά μας μέχρι τον Τύμβο της Μακεδονίτισσας, όπου μετά το Τρισάγιο, καταθέσαμε τα στεφάνια μας, τα στεφάνια της ευγνωμοσύνης μας.

Μαζί μας και εκπρόσωποι της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας του τόπου, με επικεφαλής τον Αρχηγό του ΓΕΕΦ, Αντιστράτηγο Δημόκριτο Ζερβάκη. Ευχαριστίες εκφράζουμε από καρδιάς στην Εθνική Φρουρά για τη συνεργασία και τη βοήθειά της στην πραγματοποίηση της Εκδήλωσης Μνήμης και Τιμής στους ήρωές μας.

Στον ιερό χώρο του Τύμβου της Μακεδονίτισσας, βρίσκονται τα κενοτάφια τριών ηρώων μας που έπεσαν κατά τη διάρκεια της πρώτης εισβολής και τους έθαψαν

στο κοιμητήριο της κωμόπολής μας, στην παρουσία μόνο κάποιων μελών της οικογένειάς τους από τον φόβο των βομβαρδισμών. Αυτοί είναι: ο Δημήτρης Βρακάς, ο Γεώργιος Παπασολομώντος και ο Σταύρος Καμιντζής.

Οι υπόλοιποι λεβέντες του Λευκονοίκου που είναι θαμμένοι στον Τύμβο, για πάμπολλα χρόνια ήταν αγνοούμενοι, μέχρι το 2015 που άρχισαν να παραδίδονται στους δικούς τους τα κόκκαλά τους για ταφή. Έτσι, εδώ θάψαμε τους συμμαθητές μου, Πέτρο Βελούση, Έκτορα Γιαννάτζιη, Βασίλη Χατζησιεγκαλλή. Στη συνέχεια, ήρθε να τους συναντήσει και ο εξαίρετος καθηγητής των Μαθηματικών μας, ο Σωτήρης Μιχαήλ, από την Αγκαστίνα που νυμφεύτηκε την ομορφοκόρη του Λευκονοίκου, τη μουσικό μας Μάρω Εξηντάρη. Ο καθηγητής μας, μπορούσε να γλιτώσει, αλλά έμεινε εκεί στο Συγχαρί, για να είναι μαζί με τους μαθητές του, του 381 ΤΠΠ του Τρικώμου. Είναι ο ήρωας εκπαιδευτικός που υπέγραψε με το αίμα του τον όρκο που έδωσε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όταν παραλάμβανε το πτυχίο του από τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου.

Πιο ύστερα, κηδέψαμε με τις δέουσες τιμές, πολιτεία και Στρατός, τον Επιφάνιο Κυριάκου και τον ΚλείτοΚλείτου. Θάψαμε, όμως, και στο κοιμητήριο του Αγίου Γεωργίου στη Λάρνακα, και τους ήρωές μας, Νίκο Μανδρίτη, τελειόφοιτο της Οδοντιατρικής Σχολής Αθηνών, που έπεσε στη δεύτερη εισβολή,Πανίκο Χατζηπαντελή, τελειόφοιτο Μαθηματικό, και τον Ανδρέα Μακρίδη, συμμαθητή μου, γιο του γνωστού πολιτευτή Νίκου Μακρίδη.

Νιώθω μεγάλη περηφάνεια, γιατί όλοι οι συγγενείς των ηρώων μας, πριν καν εκλεγώ Δήμαρχος, μου έκαναν τη μεγάλη τιμή να εκφωνήσω τον επικήδειο λόγο για τους λεβέντες της κωμόπολής μας, παιδιά που μεγαλώσαμε μαζί, αλλά έφυγαν στην πρώτη άνοιξη της νιότης τους, πολεμώντας λυσσαλέα, με αυταπάρνηση και σθένος, τον ιταμό εισβολέα.

Επιπρόσθετα, την Κυριακή, 19 Ιουλίου 2020, στην Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου του Αλαμάνου, ως Σύνδεσμος Αποφοίτων, Μαθητών και Απογόνων Ανωτέρας Σχολής-Γυμνασίου Λευκονοίκου, κάναμε το μνημόσυνο όλων των ηρώων και πεσόντων του Λευκονοίκου, όπως και όλων των μαθητών του Γυμνασίου μας, από όλα τα γύρω χωριά που έπεσαν στο πεδίο της τιμής, των καθηγητών, του γραμματειακού προσωπικού και των διευθυντών μας.

Στη σκέψη μας φέραμε όλους τους μαθητές του σχολείου μας που έφυγαν. Θα σταθώ στο παλληκαράκι, τον άριστο μαθητή του σχολείου μας, τον φέρελπι νέο, ΛοΐζοΛοΐζου, που στα δεκαέξι του χρόνια, χωρίς αιδώ και δίκη, εκτέλεσαν εν ψυχρώ, μαζί με τον πατέρα του Μιχάλη, κάποιοι ανεγκέφαλοι και αιμοδιψείς συγχωριανοί τους, από το χωριό Βούφες, δίπλα από το Λευκόνοικο.

Επιλογικά, θεωρούμε ότι το μέγιστο καθήκον μας ως ανθρώπων είναι να τιμούμε τους νεκρούς μας. Πανάρχαια συνήθεια η τιμή προς τους νεκρούς ήρωες. Ο παππούς μας ο Όμηρος μας έδωσε πάμπολλα δείγματα αυτού του εθίμου.

Είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε γι΄ αυτούς! Αυτοί έδωσαν τη ζωή τους για μας.